

FENT I DESFENT

Dos cops comptar fins a seixanta

Era fixa al menjador del col·le. Fixa dos dies a la setmana i fixa quan em pixava al llit, però això va venir després. Era l'única nena de tot P5 que es quedava al menjador. Ja jugava una mica amb els nens a saltar de les rodes de tractor i córrer com beneïts, però fins que no sonava la campana, m'asseïa a l'escaló al costat de la Pili i quant falta per anar a dinar? I ella, dues vegades comptar fins a seixanta. I jo, i ara?

Havent dinat tocava anar al pati dels grans. Les nenes grans ens feien fer equilibris al mur de la pista. Elles, altes, amb cua, vestides de nenes. Nosaltres, sense cabells que ens arribessin a una cua i anul·lats per les bates de quadres vermells i blancs. Elles, de peus a terra; nosaltres, enfilats a un metre i mig de terra i que volíem la

mama. Però anar al pati dels grans també volia dir enganxar-me a la tanca que donava al carrer i esperar si veïa el cotxe del papa. Li volia fer adeu amb la mà i somriure i dir a tothom he vist el meu papa. No volia fer tard i que ell ja hagués passat. No sabia les hores, però sí que sabia que a vegades, per anar a dinar, faltaven dos cops comptar fins a seixanta.

Aquell dia no em vaig fixar que era sola al pati, només tenia ulls pels cotxes que passaven de tant en tant. La Pili em va castigar per haver-hi baixat sense permís. No va servir de res que li digués que ella m'havia fet un sí amb el cap que deïa corre, Mar, ves a fer adeu al papa, que falten dos cops comptar fins a seixanta i podràs dir als teus amics i a les nenes grans avui sí que he vist el meu papa.

L'escala

El balcó del quart pis, l'escala dreta i empinada, els ganivets del ca-laix, l'stop, el salt de Romaboira, la pastilla encallada, desmaiar-se nedant fins a les boies, un senglar, una carretera de noranta, el sutge de la xemeneia, sang, la bombona de butà, un bony a qualsevol lloc. He perdut el compte dels dies que fa que penso en la mort. Que al principi pensava a tenir un accident en una carretera comarcal i ara ja penso que m'ofego en un semàfor en vermell. Si un dia m'enganxa un mosso amb el mòbil a la mà en un semàfor i li dic que no, és que mira, en realitat és més segur que agafi el mòbil que no que no l'agafi perquè l'ansietat, saps, la multa serà doble perquè ¿me has visto cara de imbécil?

Sento la porta de l'Arnau. És el veí del pis de dalt, tot i que no s'ho diu, Arnau. Arnau li he posat jo perquè té una retirada a aquell professor de naturals que també s'ho deïa i mira, vols que t'ho digui, ja l'hi queda bé. Sento les sabates com baixen l'escala. Sona el timbre. Merda, merda. Ho veurà. Se n'adonarà. No li miris l'ull, no li miris l'ull. I que no t'expliqui que té un pare malalt de càncer i una tieta que ahir va caure i nois, el fèmur. Però sobretot no li miris l'ull. Només de veure que l'ull no li va cap on toca em penso que el meu també se me n'hi va. I és que a sobre és simpàtic. Si té aquesta cosa de l'ull com a mínim que fos d'hola i adeu i poca cosa més. Que el primer dia m'hagués vingut a dir la típica frase de la sal i prou. Que jo tot el dia pensant que cauré daltabaix o que tinc un càncer terminal i ell amb aquest ull de gairell que quan el vaig veure per primer cop vaig pensar demà et despertes així. Però no li vaig dir res, esclar que no. Perquè allò que tu comences a parlar molt i a encadenar coses absurdes les unes amb les altres i dir i dir i no parar de dir. Però ell tan tranquil, tu. Com si tingués dos ulls com els meus.

Diu d'organitzar un sopar d'escala. Amb la del segon ni pensar-ho. No li he dit pas que a mi no m'acaba de fer el pes, esclar que no. Li he contestat que sí i que ho podíem fer al meu pis, només perquè si m'he de morir és millor que em mori a casa meua. Però he quedat com una senyora amfitriona, i tant. I després va i m'etziba que això de l'ull s'ho va fer fa molts anys amb un pom d'un armari. Que no cal que hi rumii tant ni que fixi la vista a qualsevol altra part de la cara, que del cop, patapam, li va quedar així. Ah, i que es diu Manel.

Il·lustració: Llorenç Marquès

Aquestes narracions han estat publicades al recull de contes curts *Fesolines* (2022).

Mar Molero Dolz corregeix, tradueix, elabora articles culturals i, de tant en tant, escriu.

Blog *Fem certa la incertesa*

<https://marmdolz.wordpress.com>